

[Korsgaard.]

Madsen-Mygdal vil, men jeg tror enhver vil indrømme, at det er en Vej, der er overmaade vanskelig fremkommelig — eller indstille sig paa ved kunstige Midler at gøre Forsøg paa at opretholde Prisniveauet. I et stort Samfund er det sidste jo sikkert en Vej, der er fremkommelig, men det kan jo ikke nægtes, at i et lille Samfund som det danske, hvor Eksporten efter Omstændighederne er saa stor, er det en Vej, der er vanskeligere fremkommelig end i et stort Samfund. Men jeg tror, man maa sige — og det var det, den paagældende sagde meget skarpt og bestemt —, at man maa enten det ene eller det andet.

Det kan ikke gaa i et Samfund, hverken i det danske eller i noget andet, at have det saaledes, at visse Samfundslag daarligt kan tjene til det daglige Brød, og andre kan have det efter Omstændighederne nogenlunde vel. Man kan jo, som den højtærede Statsminister gjorde, affærdige det haanligt med, at nogle større Jordejere efter deres Mening ikke fik nok for deres Smør og deres Svin. Det kan man gøre, men det er meget lidt statsmandsmæssigt. Naturligvis, naar man vil repræsentere Manden fra Gaden, kan det maaske gøres igennem Udtalelser af den Art, men med Samfundsøkonomi har en sliq haanlig Betragtning af de forhaandenværende vanskelige Omstændigheder intet at gøre.

I den Forbindelse sagde den højtærede Statsminister, at vi Konservative, og vel endnu mere Venstre, siger jo, at Folk kan passe sig selv. Jeg ved ikke af, at vi Konservative nogen Sinde har vægret os ved at hjælpe med, naar et Erhverv laa under for Forhold, der var meget stærke. Tværtimod kan vi jo anføre nok saa mange Beviser for akkurat det modsatte. Det, jeg derimod ved, er, at det socialdemokratiske Parti ved at gaa i Ministerium sammen med det radikale Parti praktisk talt har forpligtet sig til ikke at anvende visse Midler, som Socialdemokratiet i hvert Fald efter deres tidligere Udtalelser maatte antages under visse Omstændigheder at ville anvende.

Jeg maa altsaa gentage: Der gives to Veje, naar en Ulighed som den, vi er inde i, findes i et Samfund. Den ene Vej er Tilpasning; den er vanskelig. Den anden Vej er kunstigt at holde Prisniveauet oppe; den

er for et Land som Danmark heller ikke let. Vi fra vor Side har erklæret os villige til paa begge Omraader at gøre, hvad vi formaar for at bedre Forholdene. Saa vidt jeg forstaar, har det nuværende Regimente hverken gjort det ene eller det andet.

Regeringen har ikke villet anerkende, at Tilpasning er nødvendig — det har dog Arbejderne til en vis Grad, i hvert Fald de Arbejdere, der har stemt for Forliget. Den har ej heller anvist Veje, hvorved man ved kunstigt at opretholde Prisniveauet har kunnet forhindre et Prisfald som det, vi er ude for. Det er min sikre Tro, at de, der har Skoen paa, vil være klar over, at Regeringens Stilling paa det paagældende Omraade har hverken været den ene eller den anden; man har i Virkeligheden ladet Tingene gaa deres skæve Gang, søgt at give en Almisse her og en Almisse dèr, men mig bekendt ikke gjort det fjerneste for, at Virksomheder af nogenlunde stor Udstrækning bedre kunde opretholdes under denne Regering end under en hvilken som helst anden, som intet foretog sig.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen og udsætte Mødet.

Det fortsættes i Aften Kl. 7³⁰.

Mødet udsat Kl. 4⁴⁵.

Mødet fortsat Kl. 7³⁰.

Forhandlingerne genoptoges.

Fraenkel: Hvad der bringer mig til at tage Ordet i Aften, er en lille Bevilling, som mangler paa Finansloven, en Post paa 4 000 Kr. til en Assistent ved Professor Weis' Undersøgelser af Hedejorden. Jeg tillægger disse Undersøgelser en Betydning, der rækker langt ud over den ubetydelige Bevilling paa 5 Aar, som er søgt, og jeg agter derfor at omtale Spørgsmaalet noget nærmere.